

Protokol nahrávky*

Pamětník: Jana Budíková

Datum a místo natáčení: 12. 1. a 16. 1. 2023 v domě narátorky na pražské Klamovce

Natočila a zpracovala: Tereza Vinická

1. nahrávka	
0:00:00	Představení narátorky. Jana Budíková se narodila 12. 6. 1946 [zmíní později] manželům ing. Janu Budíkovi a Dagmar Budíkové rozené Graulichové. O otcově rodině: muzikanti – dědeček Josef Budík byl mezi zakladateli Pěveckého sdružení pražských učitelů, byl ředitelem školy v Karlíně, s učitelským sborem hodně cestoval. Otcova sestra Marie (Mát'a) Budíková byla za éry Otakara Ostrčila pěveckou sólistkou v Národním divadle (její pozůstalost věnovala narátorka Archivu Národního divadla), později se provdala za hudebního skladatele Otakara Jeremiáše (jeho pozůstalost dostalo Prácheňské muzeum v jeho rodném Písku). Otcova pozůstalost pak skončila v Armádním muzeu Žižkov a matčina v Divadelním ústavu [Oddělení sbírek a archivu]. Matka narátorky byla tanečnice, studovala výrazový tanec. Její otec, Ing. Josef Graulich (nar. 1878) postavil dům, v němž narátorka bydlí, původně jako prodejnu Radlické mlékárny. Byl vzdělaný, přátelil se s literáty (např. Jakub Deml) a malíři, působil v Česko-dánské společnosti a jako jeden z prvních studoval organickou chemii na ČVUT. Oženil se s Matyldou rozenou Pechánkovou (nar. 1880) z Domažlic. Podrobněji o dědečkovi J. Graulichovi - ředitelem nejprve Trojské mlékárny, později Radlické mlékárny. Autorem světového patentu – pro Vsesokolský slet vymyslel jogurt konzervovaný vrstvou džemu a uzavřený voskovým víčkem. Patent daroval Radlické mlékárně (zapsán ale na jiné jméno). Po únoru 1948 vyhozen z Radlické mlékárny. Rodina dcery se ke Graulichům přistěhovala, aby dům, který J. G. mezitím koupil, nebyl zabaven komunisty. Popis původní podoby místa, kde dům stojí [U klikovky 1/1537]. Narátorčin otec i dědeček byli za války zavřeni. Podrobnosti o otcově „provinění“ – majitel radiové licence na krátkovlnné vysílání – a o otcově rodině. Tatínek po VŠ pracoval u firmy Radio Havel ve Spálené ulici, za první republiky plukovníkem Moravcem získán ke spolupráci jako zpravodajec, konstruoval miniaturní odposlouchávací zařízení, jako důležitá osoba měl s rodinou odjet v roce 1939 do Anglie. Kvůli matčině strachu o rodiče ale zůstali doma. Otec pak celou válku vězněn.
0:16:07	Po válce otec pracoval v Tesle a zasloužil se o rozvoj televizorů. O vlivu otce na narátorčiny postoje a odvahu za komunistů, učil ji nepodlehout jejich manipulaci. Tatínek vězněn i v Buchenwaldu – pověst o nedalekém Goethově dubu, jeho uschnutí a pádu Velkoněmecké říše. O dědečkově pobytu v Malé pevnosti v Terezíně. Narátorčina matka (nar. 1906) se vdala za otce v roce 1933. Střední školu (reálku) studovala v Uherském Brodě (její otec těsně po 1. sv. válce ředitelem

* Protokol nepředkládá ověřená fakta. Reprodukuje informace v té podobě, v jaké je uvádí narátorka. Případná vnější doplnění jsou odlišena hranatými závorkami.

	lázní v Luhačovicích). Nadšena tancem (duncanovka), studovala taneční školu v Hellerau. Charakteristika matčiných tanečních specifík – uznávána i Šárkou Lipskou (sousedila s narátorčinou rodinou). Po válce měla ve studiu Loretky [Laurette] Hrdinové taneční školu pro děti. L. H. bydlela v Melantrichově ulici č. 1 [č. 5] v nejvyšším patře, kde byl velký sál. Žila s výtvarníkem Vladimírem Doležalem, který zde měl ateliér (keramika, kostýmy aj.) J. Budíková si zde mohla jako dítě tvořit, když čekala na matku. O mamčině pevném postoji, nikdy nechtěla vstoupit do komunistické strany, na rozdíl od jejích kamarádek – Šárky Lipské, [Boženy] Brodské a jiných. Narátorka měla tedy výrazový tance ráda a chodila tančit k Jarmile Jeřábkové, ke Slávce Musilové a k Milče Mayerové. O manželích Jeremiášových (teta a strýc), hlídali narátorku jakou malou dívku, tetu ji brala do divadla, strýc učil hrát na klavír. O „babičce“ Jeremiášové (matka O. Jeremiáše) původem z Písku, vedla hudební školu, učila malou Janu ručním pracem. Podnětné dětství za všech stran.
0:31:28	50. léta v Košířích – pole, volnost pro děti, nedaleký statek. J. Budíková od dětství milovala malování, s babičkou Graulichovou, která se znala s Jindřichem Jindřichem, zpívala nejen chodské písničky z jeho sborníku. Měla ráda Sekorova Ferdu mravence, Karafiátovy Broučky, tatínek jí hodně četl, vytvořil dětské divadlo – kulisy. O dedečkově sestřenici Janě Graulichové – profesorka na gymnáziu Minerva, bydlela v Úvozu na Malé Straně. Navštěvoval ji matčin bratranec Pavel Hrdlička – fotograf a úžasný vypravěč. O bratrech Hrdličkových a jejich osudech. Pavel Hrdlička autorem [kameramanem] filmu Vánoční sen [1946], [narátorka uvádí spolupráci s Hermínou Týrlovou, v titulcích snímku ale uveden jako autor námětu a režisér Bořivoj Zeman]. Na základní školu nevzpomíná ráda – učitelka na prvním stupni děti bila, bály se jí. Narátorka násilně přeučována na praváka – problémy s písmeny – dysgrafie? Chodila na náboženství, angličtinu a francouzštinu. V sousedství žila řada učitelů vyloučených [po únoru 1948] z fakult vysokých škol, kteří učili na základních školách. J. Budíková se po ZŠ nedostala na SUPŠ a navštěvovala odpolední kurzy výtvarné výchovy na Hollarově náměstí [po r. 1951 Střední odborná škola výtvarná]. Atmosféra 50. let v sousedství a ve škole. Uliční výbory – posudky, narátorka nucena místo SUPŠ jít na dvanáctiletku. Přesto zde našla některé dobré pedagogy – prof. Hrubý. Osudy rodiny Měšťanovy – rodina narátorčiny kamarádky, která s bratrem brzy osiřela. Bratr Vojtěch Měšťan psal scénáře, aby je uživil. Autorem autobiografické TV trilogie o osiřelých sourozencích s Jaromírem Hanzlíkem a Ivanou Andrlou v hlavních rolích [Podnájemníci, Otec nebo bratr a Dopis psaný španělsky].
0:47:30	Souběžně se SVVŠ J. Budíková chodila na zmíněnou „Hollarku“ - modelování, grafika aj. Zároveň chodila ke strýčkovi na klavír a také navštěvovala rytmiku. Ve dvanácti letech začala chodit do kurzů architekta Svobody na Národní třídě (naproti OD Máj měl své ateliéry), učila se mj. náročnou kresbu perem, ale i zátiší apod. Zнала už perspektivu a uměla s ní pracovat, ráda také fotila (naučil ji otec), okouzlena malbou (návštěva Paříže – Palais de Tokyo jako osvětlení a umělecká iniciace). Sourozenci Budíkoví (narátorčin otec a tetu Mát'a

	Jeremiášová) koupili v Orlických horách chalupu od scénografa Miroslava Kouřila [viz M. K. ve vzpomínkách Vladimíra Justa, Marie Caltové a Zdeny Benešové v cyklu Orální historie českého divadla]. Budíkovi zanedbaný dům V Říčkách č. p. 5 zrekonstruovali, dnes už rodině nepatří – vysvětleno. Vesnice Říčky dána ministrem kultury Kopeckým k dispozici umělcům, jednu z chalup měla i rodina Hoffmeisterova. Narátorka se s mnoha jejich dětmi přátelila a hrála si. (Hilských, Fišárkovi – Alois a Helena aj.) Odbočka k tatínkovi, jeho přátelům a známým (prof. Josef Novák, Jan Werich. Jiří Voskovec – jedna generace). J. Budíková se hlásila na UMPRUM, nepřijata – rok v Tesle Hloubětín (1964), o rok později už byla přijata na UMPRUM, kde studovala dva roky a její studijní program pokračoval na DAMU u prof. Františka Trösterera – studium scénografie. Studovala ještě před prověrkami – kvalitní a inspirativní pedagogové, výjezdy studentů do zahraničí. Možnosti na UMPRUM – naučila se zde grafiku, typografii, písmo (to ji později živilo). O Františku Trösterovi, směřoval studenty, povídal si s nimi o jejich projektech, vzdělaný, velmi oblíbený. Dále doc. Václav Mencl – historik architektury (učil architektoniku, dějiny architektury a filosofii – obory prolínal). Dějiny umění narátorka absolvovala na UMPRUM u doktorky Holubové (přítelkyně Jana Patočky). Narátorčina přítelkyně Helena Soukupová, která se věnovala anežskému klášteru, v současné době pracuje jako editorka Menclových třídních Dějin evropské architektury.
1:02:05	Atmosféra na DAMU. Příjemná setkávání se zajímavými a vzdělanými lidmi mezi kolegy absolventy i pedagogy. Tröster v nich pěstoval imaginaci. Narátorka se přátelila s architektkou Helenou Fišárkovou. Další pedagogové na DAMU – [Oldřich] Smutný učil malbu, doktor [Vladimír] Jindra byl teoretik scénografie, [Jan] Rott techniku scénografie, na dějiny anglického divadla měli studenti „fenomenálního“ [Jaroslava] Hornáta, spokojeni naopak nebyli s [Ladislavem] Vychodilem, který neuměl korigovat studentskou práci, zasadili se o to, aby odešel. [Michael] Romberg učil kostýmy, ale „nikdy je moc neučil“, úžasný vypravěč, ale na dějiny kostýmu narátorka více oceňuje Olgu [Herbenovou] z Uměleckoprůmyslového muzea. Ateliéry s profesorem Trösterem byly velmi inspirativní. Studenti přinesli své práce a profesor s nimi i několik hodin diskutoval a směřoval je dál, předal jim obrovské množství podnětů. O dva roky výš byl Albert Pražák, který ateliér později vedl, panu profesorovi připaloval cigarety. S J. Budíkovou v ročníku byli také Jan Hlavatý (byl jako architekt v televizi) a Alena Balejová (později učila na UMPRUM). Přátelila se také s bratry Paulovými (Petr a Tomáš). Jejich otec Gustav Paul spoluautorem kostela Sv. Jana Nepomuckého v Košířích. Znala se také s manžely Helenou a Paulem Wilsonovými, přes které poznala Jaroslava Malinu. Kulturní obec byla velmi provázaná a lidé z podobných oborů se hojně stýkali. V 70. letech to ale skončilo. Jak studenti vnímali práci Františka Trösterera. Jeho díla měla vždy velký smysl. Scénografu Josefu Svobodovi má narátorka za zlé, že profesora Trösterera velmi často napodoboval. J. S. učil na UMPRUM, zvláště ambiciózní člověk. J. Budíková naznačuje spolupráci s STB. Zatímco Trösterova tvorba (imaginární realismus) měla duchovní východiska,

	J. Svoboda byl podle narátorky více formalistní, tvořil na efekt. Závěr studia: J. Budíková v Disku pracovala na inscenaci Langerovy Periferie a tvořila kostýmy do inscenace Oty Koska Žebrácká opera. Diplomová práce byla velmi odvážná a vyjadřovala nesouhlas se soudobou tvorbou, zdůrazňovala myšlenku svobody – rozeznilo profesory Jindru a Romberga. Po škole narátorka zamířila do Českého fondu výtvarných umělců, pod jeho hlavičkou mohla být na volné noze. Fond vypisoval stipendia, narátorka je několikrát dostala. Na výstavu mohli pouze ti umělci, kteří tematicky vyhovovali, pracovali na budovatelských tématech – příklad kolegy Nikolaje Fed'koviče.
1:17:40	Narátorka v roce 1973 přijala práci v Divadle pracujících v Mostě, kde pracovala na inscenaci Košílka [Otta Zelenka v režii Antonína Novotného]. Hrozná zkušenost – pokoj na herecké ubytovně, starý Most právě vyhazován do povětří kvůli těžbě uhlí. Přítomen americký filmový štáb, který vše natáčel. Krásné historické město mizelo před očima. Podmínky v divadle (intriky apod.) vedly narátorku k rozhodnutí v divadlech už nikdy nepracovat. Pracovala ale několikrát pro film – režiséři Jan Ekl (Český šperk, Hradčanské písničky, Jak rodí chlap), Fero Fenič [Džusový román]. Doc. Václav Mencl narátorce dohodil práci pro režiséra Otakara Vávru – byla uměleckou poradkyní u filmu Kladivo na čarodějnice nebo ve filmu Zdeňka Podskalského Noc na Karlštejně. Několik televizních projektů – umělecko-historické poradenství. Návrhy šperků dle historických etap – Jiří Krejčík Hry lásky šálivé. O. Vávra byl vzdělaný perfekcionista, taktéž Z. Podskalský, J. Krejčík a Zeno Dostál. Film Zuzany Zemanové Eine kleine Jazzmusic – mnoho kostýmů pocházelo z narátorkyiny pozůstalosti po rodičích a prarodičích – krásné kusy, které věnovala studiům na Barrandově. Herečka [Barbora] Bobuřová si nechala blůzu po narátorkině babičce, která si zahrála ve francouzském filmu [o Coco Chanel, 2008]. O dobovém oblékání, maminkině stylu a tehdejšímu umění stříhu.
1:27:50	Kulturní Praha 60. let. Studenti nadšeně navštěvovali Národní divadlo, obdivovali tamní režiséry, koncerty Smetáčeků [Traditional Jazz Studio], rock'n'rollové koncerty Mikyho Volka, do sálu Na Hřebenkách se chodilo tancovat. Za nevhodný tanec hrozila pokuta 5 Kč. Od patnácti let chodila J. Budíková na koncerty klasické hudby do Rudolfiny (Musica Viva Pragensis aj.), Karel Velebný koncertoval Na zábradlí, tamní divadlo – vzpomíná na Krále Ubu. Mládí bylo kulturou velmi naplněné. Výstavy – Galerie Václava Špály – Jindřich Chaloupecký přivezl například japonské umění, výstavní síň doktorky [Ludmily] Vachtové [v Platýzu]. Tamtéž měl za 1. republiky obchod Dr. Otakar Štorch-Marien, který provozoval nakladatelství Aventinum. Sídlo v Paláci Malinských v Purkyňově ulici (Malínští byli tatínkovi příbuzní). Lidé jedné generace z oboru (nebo kultury obecně) se vzájemně znali a stýkali. Narátorka měla přátele i na AVU (Magdalena Jetelová, Jan Antonín Pacák, [Karel] Zavadil aj.) Mnozí z ročníku se scházejí dodnes nebo pořádají společné výstavy. V ročníku kromě výše jmenovaných také Marian Karel, Oldřich Plíva – skláři, Andy Bargilly – scénograf, později ředitelem Národního divadla v Nicosii na Kypru, architektka Helena Fišárková, sochařka Michaela Hořícká, Václav Machač – skleněné plastiky, Hana Müllerová, [Renata]

	Rozsivalová – goblény, architektka Jarmila Nováková, Jiří Novotný – malba, Alice Obdržálková, – textil, ilustrátor Karel Šafář, sochařka Jitka Trčková, architekt Jan Teisler, textilní výtvarnice Radka Vodáková, ilustrátorka Anna Vojtěchová (USA a Kanada) a jiní.
1:37:50	Podrobněji o manželích Jeremiášových (teta a strýc) a jejich seznámení. Skladatelův přítel Bedřich Bělohávek (po roce 1948 intendantem v londýnské Covent Garden) chtěl pro svého kamaráda lepší zázemí (skladatel obdivován herečkami, jejichž zájem jej ničil), a tak ho seznámil s mladou zpěvačkou Máťou Budíkovou. O. J. tehdy působil jako dirigent SOČRu. Po dvou letech (a skladatelově rozvodu) se vzali. Deník M. Budíkové věnovala narátorka Národnímu muzeu. Tetina ne zrovna příjemná příhoda s herečkou Nelly Gaierovou a jejími dopisy od O. Jeremiáše. O pěveckém umění Máti Jeremiášové a osudu manželů v poválečné době – výslechy, nervy, skladatelovo ochrnutí vlivem stresu. O zesnulé dceři Adélce [roč. 1976], která zemřela náhle v roce 1993 v nemocnici na srdeční chorobu, byla talentovaná, psala mj. poezii, přijata na obor Tvorba textu a scénáře [Konzervatoř J. Ježka]. 60. léta a kultura, na kterou mladí chodili. Inscenace O. Krejčí, M. Macháčka aj. Pro studenty možnost levně chodit do ND na stání na galerii. Karel Kříž a jeho práce v Realistickém divadle, kde narátorka dělala výstavu. O dalších výstavách v době normalizace a problémech s nimi spojených. STB se jí vloupala do ateliéru v Nerudově ulici. Ztráta přítele (nehoda) a ateliéru. Později měla ateliér po malíři [Františku] Žváčkovi v Praze na Veleslavíně (1975–1999), nakonec ve svém domě. Živila ji užitá grafika, například písmo (jídelní lístky apod.) Spolužačka Helena Fišárková jí dohazovala práci, například firemní označení, naučila se serigrafii. Ve volném čase malovala a starala se o dceru [to už byla rozvedená]. Rok 1996 – větší výstava vlastní práce v Labyrintu [pozdější Švandovo divadlo na Smíchově].
1:54:45	V 90. letech začala narátorka učit, nejprve dva roky na SUPŠ na Žižkově náměstí (užitá grafika na PC) a později na SPŠG v Hellichově ulici (tam celkem 17 let, 1997–2013). Předměty, v nichž navazovala na F. Tröster a jeho hodiny scénografie, např. prostorová cvičení, dále učila figuru, uměleckou grafiku nebo přípravu na zkoušky. Jediná její zkušenost s divadelním angažmá byla v Divadle pracujících v Mostě – devastace lidských vztahů, netolerantní prostředí. Narátorka se zde cítila velmi špatně, nebavilo ji vystupování na veřejnosti, měla jiné názory na tvorbu. Odkaz k diplomové práci – prosazovala v ní centrální prostor místo kukátkového jeviště – problémy s přijetím práce. Schvalovací komise při odevzdávání plakátů na zakázku a praxe. Jak se dalo problémům s přijetím vyhnout na příkladu schvalování narátorkčina plakátu k vystoupení Flanderského královského baletu (Jiří Kylián) u nás. Uživit se dalo slušně i bez toho, aby si člověk zavalil s režimem. O narátorkčině členství v Umělecké besedě – společné výstavy (nedávno v Makromolekulárním ústavu), krásné společenství lidí, pravidelné schůze, předsedou Ivo Binder, prezident Richard Drury. Doktor Zemina (někdejší její pedagog dějin umění) zde dnes dělá přednášky. Pravidelné koncerty nebo dramatické pořady UB, časopis Život, zahrnuje i literaturu a hudbu. Taktéž členkou Hollaru [Sdružení českých umělců

	grafiků (SČUG) Hollar]. Odkaz na stránky www.janabudikova.wz.cz – články o narátorčině díle a fotografie.
2:09:20	Narátorka lituje, že o divadle mluví málo, necítí se být odborníkem. Na naléhání ale vzpomíná na Divadlo za branou a práci Otomara Krejči. Vlastní plakáty k jeho představením, které sbírala. Chodívala na jejich inscenace do Paláce Adria. Charakteristika Krejčovy tvorby – promyšlené a emocionálně vypjaté – „divadlo, které vás drží pod krkem“. Pevný rytmus představení, tanec, hudba. Vzpomínka na nadšení maminky, která byla jinak velmi kritická. Komorní divadlo – tam se chodilo na herce (Voska, Kačírková), naproti tomu do DNZ se chodilo na režiséra. KD – oceňovala herectví vysoké stylizace, stejně jako v Národním divadle – rytmus, načasování, to dnes v divadle (i v Národním) postrádá. „Postmoderna vymetla emoce i ratio a rytmus.“ Poslední práce na dramatickém umění – spolupráce se Zuzanou Zemanovou na filmu Eine klein Jazzmusik. Už v šedesátých letech narátorka ráda chodila do kina, její generace milovala Felliniho, Antonioniho a další. Chodila tehdy s režisérem Milošem Bobkem, který ji bral na předváděcí projekce do kina FAMU v Klimentské ulici. O Otakaru Vávrovi – vedl studenty k principu práce cinema verité. Velmi všestranně vzdělaný režisér, podobně jako Otomar Krejča. O srpnu 1968. Pamatuje si, jak nad městem přelétávala ruská letadla a jak později Prahou zněly zvony během pohřbu Jana Palacha. Ten vnímali jako konec všem nadějím. Oč jde, se dozvěděla z rádia – tranzistorová rádia se nosila všude s sebou. Radioamatéři vysílali z různých míst. Narátorčin otec už před příchodem vojsk varoval, že Rusové stojí na hranicích. Poslouchali i Svobodnou Evropu. Vzpomínka na studentský zájezd do Moskvy s prof. Rombergem (počátek roku 1969) – vyvezli inscenaci Panna Dorota s ročníkem Daniely Kolářové, Jiřího Ornesta, Kateřiny Macháčkové a dalších. Poté do Leningradu. Na předměstí Moskvy – v Zagorsku - narátorka viděla otřesné životní podmínky a bídu některých obyvatel. Viděla představení MCHATu – popisuje. Související dojmy z hostování Olega Tabakova v Činoherním klubu (Revizor) – hodnotí jako příliš expresivní herectví. O týdenní stávce ve škole, kde studenti i přespávali, proti nastupující normalizaci ale nic nezmohli. J. Budíková byla v roce 1969 také v Anglii, kde jí kamarád nabízel sňatek, aby mohla zůstat. Bála se ale o rodiče, kterým by mohl být zabaven dům psaný na její jméno.
2:24:34	Režimu se nebála, snažila se vystavovat, čímž schvalovací orgány dráždila – výstava na Spartě, zavřená výstava v Mělníku – vysvětlování na tamním ÚV. Popisuje artefakty - plastiky, které zde vystavovala. Sametová revoluce: dceři bylo čtrnáct, učila se doma s babičkou (o jejich vřelém vztahu), narátorka 17. 11. 1989 nakupovala v OD Máj, slyšela, co se nedaleko na Národní třídě událo. Předtím zažila několik demonstrací, kde schytala ránu obuškem nebo zásah vodním dělem. Druhý den (v sobotu 18. 11.) už bylo v Labyrintu [tehdy ještě Realistické divadlo Zdeňka Nejedlého] pod vedením Karla Kříže uspořádáno setkání. Narátorka v dalších dnech revoluce chodila pomáhat do Mánesa, mj. kreslila plakáty, založena zde Strana obrany kultury, kde se angažovala. Keramik Pavel Jarkovský byl zvolen předsedou. Před volbami v roce 1990 výtvarníci zapojeni do malování

	poutačů, ty narátorky byly k vidění na Národní třídě. O tehdejších komunistických politicích Ladislavu Adamcovi a Jaromíru Obzinovi. Narátorka vyjadřuje obavy z blížících se prezidentských voleb, v prvním kole [z perspektivy vzniku nahrávky zítra] bude volit Pavla Fischera, obavy z možného vítězství Andreje Babiše.
2. nahrávka	
2:31:36	Sebevzdělávání v 60. letech. Gymnaziální češtinářka Heřmanová studenty upozornila na časopisy, které tehdy vycházely. Host do domu, Plamen, Výtvarná práce a Světová literatura. Umělci se scházeli v hospodách, např. Makarská, kde se (už za socialismu) konala pravidelná setkání devíti přítelkyň: [sochařka] Věra Janoušková, [sochařka] Ellen Jilemnická, [malířka] Jaroslava Pešicová, [sochařka a sklářská výtvarnice] Dana Vachtová, [konceptualistka a fotografka] Magdalena Jetelová a další. Hovory o umění, hodně cestovaly za výstavami, vždy bylo nutné sehnat pozvání. Když si ji zájemce vyhledal, byla mu přístupná „elitní vzdělanost“. Jana Budíková učila v Duncan Centru. Kromě výuky tance zde měli studenti možnost zkusit si výrobu kostýmů z netradičních materiálů, např. drátěné pletivo.
2:35:23	KONEC AUDIONAHRÁVKY
VIDEOZÁZNAM	
Stopáž 0:04:30	Narátorka ukazuje svá rozměrná plátna (malby): z triptichu Cestou, z edice Zahrady v nás, ze souboru Ilias vystaveného v SVÚ Mánes, v Hollaru, v Berlíně a Bratislavě. Byla původně členkou Mánesa, nyní je ve spolku Umělecká beseda. Její obrazy vznikají vždy na základě nějakého barevného „úkolů“ (konceptu), například série s dominující bělobou, v cyklu Houštiny zase pracuje s Paynovou šedí, která je vlastně odstínem modré barvy. Zajímavostí jejích obrazů jsou objekty, které pozorovateli vystupují při rozostření zraku. V Makromolekulárním ústavu byl vystaven obraz Houština skály, v Galerii Josefa Jílka byla pak plátna, která vlastní Galerie moderního umění v Olomouci (cyklus Houštiny), dva čerstvé obrazy z cyklu Rybníky poputují na letošní plánované výstavy. Jinak se narátorka aktuálně věnuje i kresbě, v současné době především na černý papír.